

Po drugie, Sąd błędnie zastosował art. 21 i 37 rozporządzenia Komisji (UE) 2017/2195⁽¹⁾ z dnia 23 listopada 2017 r. ustanawiającego wytyczne dotyczące bilansowania, gdy dokonał oceny podstawy prawnej funkcji „wymaganych” do zarządzania platformą na podstawie art. 21. Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo w dwóch konkretnych przypadkach. Z jednej strony, wbrew terminologii i strukturze rozporządzenia Komisji 2017/2195, Sąd błędnie uznał, że zarządzanie zdolnościami przesyłowymi poprzez obliczanie międzyobszarowych zdolności przesyłowych jest funkcją wymaganą do zarządzania platformą, objętą art. 21, ponieważ art. 37 nakłada na operatorów systemów przesyłowych obowiązek prowadzenia procesu stałej aktualizacji międzyobszarowych zdolności przesyłowych. Z drugiej strony Sąd nie uwzględnił rozróżnienia między prawnymi obowiązkami spoczywającymi na operatorach systemów przesyłowych w zakresie wykonywania funkcji „wymaganych” do zarządzania platformą na podstawie art. 21 a ich (określonym w tym samym przepisie) prawem do proponowania dodatkowych funkcji zarządzania platformą.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 312, s. 6.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 lutego 2023 r. w sprawie T-607/20, Austrian Power Grid i in./ACER, wniesione w dniu 30 kwietnia 2023 r. przez Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., RTE Réseau de transport d'électricité, Svenska kraftnät, TenneT TSO BV

(Sprawa C-282/23 P)

(2023/C 261/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., RTE Réseau de transport d'électricité, Svenska kraftnät, TenneT TSO BV (przedstawiciele: M. Levitt, avocat, B. Byrne i D. Jubrail, Solicitors)

Druga strona postępowania: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER)

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości lub w części;
- stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji Odwoławczej ACER z dnia 16 lipca 2020 r. w sprawie nr A-001–2020 (skonsolidowanej) (zwanej dalej „decyzją Komisji Odwoławczej”);
- obciążenie ACER kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w związku z niniejszym postępowaniem odwoławczym i postępowaniem przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą dwa zarzuty.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja Odwoławcza nie naruszyła spoczywającego na niej obowiązku przeprowadzenia pełnej kontroli pierwotnej decyzji ACER 03/2020 z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie ram wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną. Komisja Odwoławcza, w momencie przyjęcia decyzji Komisji Odwoławczej, uważała, że ciążące na niej obowiązki prawne nie wymagają od niej pełnej kontroli złożonych ocen technicznych. Takie stanowisko, które jest sprzeczne z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, znalazło odzwierciedlenie w wyraźnym brzmieniu decyzji Komisji Odwoławczej. Sąd nie mógł dokonać ponownej wykładni wyraźnego brzmienia decyzji Komisji Odwoławczej, aby stwierdzić – w sposób bezwzględnie sprzeczny z tym brzemieniem – że Komisja Odwoławcza przeprowadziła pełną kontrolę.

Po drugie, Sąd błędnie zastosował art. 20 i 37 rozporządzenia Komisji (UE) 2017/2195⁽¹⁾ z dnia 23 listopada 2017 r. ustanawiającego wytyczne dotyczące bilansowania, gdy dokonał oceny podstawy prawnej funkcji „wymaganych” do zarządzania platformą na podstawie art. 20. Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo w dwóch konkretnych przypadkach. Z jednej strony, wbrew terminologii i strukturze rozporządzenia Komisji 2017/2195, Sąd błędnie uznał, że zarządzanie zdolnościami przesyłowymi poprzez obliczanie międzyobszarowych zdolności przesyłowych jest funkcją wymaganą do zarządzania platformą, objętą art. 20, ponieważ art. 37 nakłada na operatorów systemów przesyłowych obowiązek prowadzenia procesu stałej aktualizacji międzyobszarowych zdolności przesyłowych. Z drugiej strony Sąd nie uwzględnił rozróżnienia między prawnymi obowiązkami spoczywającymi na operatorach systemów przesyłowych w zakresie wykonywania funkcji „wymaganych” do zarządzania platformą na podstawie art. 20 a ich (określonym w tym samym przepisie) prawem do proponowania dodatkowych funkcji zarządzania platformą.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 312, s. 6.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Stuttgart (Niemcy) w dniu 3 maja 2023 r. – HE/Republika Federalna Niemiec**

(Sprawa C-288/23, El Baheer⁽¹⁾)

(2023/C 261/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HE

Druga strona postępowania: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku, w którym państwo członkowskie nie może skorzystać z przyznanego mu w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE⁽²⁾ uprawnienia do uznania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny z uwagi na nadanie statusu uchodźcy w innym państwie członkowskim, gdyż warunki życia w owym państwie członkowskim naraziłyby wnioskodawcę na poważne ryzyko niehumanitarnego lub poniżającego traktowania w rozumieniu art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 ust. 1 [2] zdanie drugie rozporządzenia nr 604/2013⁽³⁾, art. 4 ust. 1 zdanie drugie i art. 13 dyrektywy 2011/95/UE⁽⁴⁾ oraz art. 10 ust. 2 i 3, art. 33 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE należy interpretować w ten sposób, że dokonane już nadanie statusu uchodźcy uniemożliwia temu państwu członkowskiemu przeprowadzenie swobodnej oceny złożonego w tym państwie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i zobowiązuje go do nadania wnioskodawcy statusu uchodźcy bez oceny materialnych przesłanek dla tej ochrony?
- 2) W wypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi, zgodnie z którą państwo członkowskie nie jest związane dokonaniem już nadaniem statusu uchodźcy w innym państwie członkowskim i ma przeprowadzić swobodną ocenę złożonego u siebie wniosku o ochronę międzynarodową:

Czy zobowiązaniu wnioskodawcy na podstawie art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/115/WE⁽⁵⁾ do natychmiastowego udania się na terytorium uznającego państwa członkowskiego sprzeciwiają się okoliczności występujące w tym uznającym państwie członkowskim, które naraziłyby wnioskodawcę na ryzyko niehumanitarnego lub poniżającego traktowania w rozumieniu art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, co skutkuje tym, że państwo członkowskie bez uprzedniego zobowiązania, o którym mowa w art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/115/WE, może wydać decyzję nakazującą powrót do państwa pochodzenia wnioskodawcy na podstawie art. 6 ust. 2 zdanie drugie w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE?